

Arrest

nr. 148 319 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2014 waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt afgeleverd (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van 9 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Beide bestreden beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2012 diende verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in.

Op 8 november 2012 kreeg verzoeker een arbeidskaart C geldig van 29 oktober 2012 tot 28 oktober 2013.

Op 17 april 2013 heeft verzoeker zich ingeschreven op het adres [M...straat] 178 te D, het adres van mevrouw E.M. van Belgische nationaliteit en Kameroense origine.

Op 29 mei 2013 legde verzoeker te Dentergem een verklaring af van wettelijke samenwoning met mevrouw E. M.

Op 30 augustus 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 17 september 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker binnen de 30 dagen (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nummer 117.246 van 20 januari 2014 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 29 januari 2014 verlengde de gemachtigde de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten volgend op het voormeld arrest van de Raad conform artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kreeg tot 8 februari 2014 de tijd om het grondgebied te verlaten.

Op 6 mei 2014 werd door de gemachtigde V.G. een schrijven gericht aan de politiezone Midow van de gemeente Dentergem met het verzoek te laten weten, na onderzoek ter plaatse, of verzoeker nog illegaal in de gemeente verblijft. Er werd bij vermeld: “ *er werd voor betrokkene een plaats gereserveerd in het gesloten centrum (zonder nieuw element in het dossier) vanaf 08/05/2014 tot 09/05/2014.*”

Op 8 mei 2014 werd door de politiezone Midow een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en per fax overgemaakt aan de gemachtigde waarin wordt gesteld, omstandigheden vaststelling: “*vraag DVZ att. V.G. onder ref [...] dd 06/052014.*” Bij aard feiten vermeldt het verslag: “*inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen*”. De politiezone Midow maakte eveneens in die fax de voormelde verklaring wettelijke samenwoning van 29 mei 2013 over.

Op 9 mei 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is thans de eerste tweetalige bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

“Aan de heer die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[de quitter le territoire de la Belgique, ...]

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet var 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27:

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, ir principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een

internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 23/09/2013)

MOTIF DE LA DECISION ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 27/04/2012 ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 30/08/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 17/09/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 22/01/2014.

Betrokkene heeft op 29/05/2013 een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd bij het gemeentebestuur van Dentergem met een vrouw van Belgische nationaliteit (E. M. J. L. [...]). Echter zijn intentie tot wettelijk samenwonen heeft hem geen automatisch recht op verblijf.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Reconduite à la frontière

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de

Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 23/09/2013)

*Maintien
[...]"*

Op 9 mei 2014 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies).

Dit is thans de tweede tweetalige bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt :

"wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd [une interdiction ...], voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven [sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats ...].

*De beslissing tot verwijdering van 09/05/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.
La décision d'éloignement du 09/02/2014 est assortie de cette interdiction d'entrée.*

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten die hem betekend werd op 23/09/2013. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (E. M. J. L., [...]). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

[Motif de la décision :...]"

Bij schrijven van 15 mei 2014 werd de Ambassade van Congo gevraagd om een laissez-passer.

Verzoeker werd op 27 mei 2014 gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan het wettelijk vereiste belang aangaande de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, nu het bevel reeds werd uitgevoerd. Hierdoor is het belang van verzoeker niet langer actueel volgens verweerder. Verweerder verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad (nr. 68.016 van 6 oktober 2011) waarin wordt gesteld dat aangezien verzoeker niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, hij geen voordeel meer kan halen uit het door hem ingestelde beroep. De Raad vervolgt in dit door verweerder geciteerde arrest *"het kwam verzoekende partij toe om na de tussengekomen repatriëring haar belang bij het beroep te actualiseren, wat zij in casu nagelaten heeft te doen"*.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou heb bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Ter zitting volhardt de raadsman van verzoeker in het belang op twee wijzen. Zij stelt enerzijds dat het bevel om het grondgebied te verlaten nog steeds aangevochten moet kunnen worden, zelfs al is dit uitgevoerd gezien verzoeker gedwongen werd gerepatriëerd en er eveneens een schending is van artikel 8 van het EVRM, zij stelt dat verzoeker onheus behandeld is nu er een schending is van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wenst zo snel mogelijk terug te komen naar België. De raadsman stelt anderzijds dat gezien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten het inreisverbod ondersteunt, zij alle belang heeft om dit bevel aan te vechten.

Verweerder stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer verdwenen is, gezien het uitgevoerd is waardoor er geen belang meer is. Bovendien zou de verwijzing naar het inreisverbod niet opgaan nu er meerdere niet uitgevoerde bevelen in het verleden waren en dienden als motivatie voor het inreisverbod. De raadsman van verzoeker repliceert dat het inreisverbod maar steunt op 1 niet uitgevoerd bevel in het verleden en dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet is verdwenen, enkel uitgevoerd.

In de feitenuiteenzetting van het verzoekschrift en in een schrijven gericht aan de Raad van 24 april 2015 volgend op de beschikking van de Raad van 27 maart 2015 waarin de Raad de partijen heeft verzocht op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, zet de raadsman uiteen dat verzoeker en mevrouw E.M. reeds een feitelijk gezin vormden sedert maart 2013 en dat verzoeker officieel zijn adres heeft overgebracht naar het adres van mevrouw E.M. op 18 april 2013. Ze legden eveneens een verklaring tot wettelijke samenwoning af op 29 mei 2013. Verzoeker en zijn partner zouden door de diensten van de gemeente Dentergem geïnformeerd zijn over de mogelijkheden om de verblijfstoestand van verzoeker te regulariseren. Deze diensten zouden expliciet gesteld hebben aan verzoeker dat hij het duurzaam karakter van hun relatie dient aan te tonen. De idee zou geopperd zijn de aanvraag niet onmiddellijk te doen, maar te wachten tot 1 jaar na het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoeker zou niet geïnformeerd geweest zijn door de gemeente dat het risico bestond opgepakt te worden. Ondertussen zouden verzoeker en zijn partner bewijzen verzameld hebben om een verzoek met kans op slagen te doen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 mei 2014 echter zou de politie 's avonds aangebeld hebben bij verzoeker en diens partner met de boodschap dat er nog enkele vragen dienden gesteld te worden en dat verzoeker bijgevolg de politie diende te vergezellen naar het politiebureau. De bedoeling bleek echter te zijn verzoeker over te brengen naar een gesloten centrum met het oog op repatriëring. Volgens verzoeker was het zijn bedoeling enkele weken later op 29 mei 2014, eens zij een jaar wettelijk samenwoonden, de aanvraag voor een verblijfskaart in te dienen. Hij stipt aan dat, nu hij reeds sedert 17 april 2013 officieel samenwoonde met mevrouw E.M, hij op het ogenblik van de administratieve aanhouding en gedwongen repatriëring reeds aan de voorwaarde voldeed van 1 jaar samenwonen. Verzoeker ontwikkelt zijn tweede middel op grond van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM.)

De Raad verwijst in eerste instantie naar hetgeen de Raad van State bij arrest nr. 216.837 van 13 december 2011 met drie staatsraden heeft gesteld. In deze betrof het bestreden arrest van de Raad een zaak waarin de Raad had gesteld dat wegens de repatriëring van betrokkene, het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dieneinde uit het rechtsverkeer was verdwenen waardoor geen belang kon worden weerhouden. In

deze zaak was eveneens een schending van artikel 8 van het EVRM opgeworpen nu het een gehuwd koppel betrof en één van de echtgenoten werd gerepatriëerd. De Raad van State stelde: *“De verzoekster heeft de schending van artikel 8 van het EVRM voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen en erop gewezen dat haar gezinsleven bij een repatriëring naar Turkije zou worden vernietigd en dat niet aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM zou zijn voldaan. Uit die passus blijkt op voldoende wijze het belang van de verzoekster bij haar beroep tot nietigverklaring. Dat belang gaat niet teloor, enkel door de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van 27 augustus 2010. Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanzienlijk uithollen. De verzoekster stelt derhalve terecht dat zij zich ook na de tenuitvoerlegging op een schending van artikel 8 van het EVRM kon beroepen. Te dezen bestaat die schending uit het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet is nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster. [...]Deze verdragsbepaling heeft directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt opgeworpen, moet dus worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan ook wel “rechtmatig” is gebeurd.”*

Het betreft thans een gelijkaardige situatie, weliswaar steunt dit maal ook een inreisverbod op het bestreden bevel, hetgeen de raadsman van verzoeker ter zitting ook aanvoert.

Het inreisverbod stelt namelijk: *“de beslissing tot verwijdering van 09/05/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod”*. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Dit houdt in dat indien een eventuele onwettigheid of onverenigbaarheid met een hogere rechtsnorm wordt vastgesteld aangaande het bestreden bevel, ook het bestreden inreisverbod dat daar uitdrukkelijk op steunt met een onwettigheid of onverenigbaarheid is behept.

In casu stelt de Raad dan ook vast dat het belang dat verzoeker heeft ingeroepen bij de eerste bestreden beslissing er niet enkel in bestaat te verhinderen dat het bevel wordt tenuitvoergelegd, hetgeen door de tenuitvoerlegging ervan is verloren gegaan, maar wat betreft het beroep tot nietigverklaring er enerzijds in gelegen is dat een uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 8 van het EVRM kan genereren ondanks uitvoering en anderzijds dat het thans bestreden bevel een rechtsgrond vormt voor het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Verzoeker staat nog onder inreisverbod tot 9 mei 2016.

Het belang bij het beroep tot nietigverklaring is ook ten aanzien van de eerste bestreden beslissing aangetoond.

Een onderzoek ten gronde dringt zich op.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel gericht tegen de beide bestreden beslissingen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen. Terwijl de beslissingen geenszins hieraan voldoen. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Toelichting.

Eerste onderdeel

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Art. 74/11 Vw stelt dat de Minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Art. 74/13 Vw stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de Minister rekening moet houden met het hoger belang van o.m. het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatssecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verwerende partij wijst in se louter naar het gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Zoals reeds aangehaald heeft verzoekster een duidelijk beeld geschetst van de specifieke situatie van het gezin. Verwerende partij legt – door zo te handelen en te motiveren - volledig artikel 74/11 -74/13 vreemdelingenwet naast zich neer. Men houdt geen rekening met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoeker en diens gezin zich bevindt (cfr supra).

Verzoeker kan niet genoeg benadrukken dat op het ogenblik van zijn administratieve aanhouding in se hij voldoet aan de voorwaarden teneinde een procedure gezinshereniging op te starten.

Dat hem door de bevoegde diensten van de gemeente Dentergem werd voorgehouden dat hij best een aanvraag deed na 29.5.2014, zijnde precise één jaar na de aanvaarding van het verzoek tot geregistreerd samenwonen. (daar waar het perfect mogelijk ware geweest onmiddellijk een aanvraag tot gezinshereniging art. 40ter Vw te doen, en desnoods tegen de weigering schorsend beroep aan te tekenen. Dat verzoeker het aanvoelt als dat hij in een valstrik is gelokt.

Dat verzoeker meent dat verweerster duidelijk in strijd met artikel 74/11 - 74/13 Vw bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met oog op verwijdering) en met inreisverbod.

Dat de maatregel duidelijk als voornaamste doel had het verzoeker praktisch onmogelijk te maken toepassing te maken van art. 40ter Vw. En niet alleen, zoals voorgehouden, hem gedwongen terug te brengen naar zijn land van herkomst. Het moge minstens zo zijn dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en inreisverbod onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist. Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Tweede onderdeel

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes “ het redelijkheidsbeginsel” in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarden en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Op de website www.vreemdelingenrecht.be dient verzoeker te lezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen om humanitaire redenen (sic : opstarten van procedure gezinshereniging) een inreisverbod niet op te leggen. Bij de oplegging van een inreisverbod dient rekening te worden gehouden met een aantal fundamentele rechten: o.m. recht op privé en gezinsleven, vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden.

Door verwerende partij werd geen rekening gehouden met het recht op privé leven en diens specifieke humanitaire situatie (cfr supra – wil tot het opstarten van een procedure gezinshereniging).

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissingen niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoekers verwijzen in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt :

“ een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende “ (OPDEBEEK, COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.189).

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing

zou kunnen zien en aanvaarden. Verzoeker verwijst dienaangaande expliciet naar navolgende arresten van uw zetel, met name arrest nr. 98.002 dd. 27.02.2013 en arrest nr. 95.142 dd. 15.01.2013. Het middel is dan ook gegrond.”

In zijn tweede middel gericht tegen de beide bestreden beslissingen voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Terwijl de aangevochten beslissingen geenszins litigieus artikel respecteert. Zodat de aangevochten beslissingen derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt : “[...]”

Partners met wie een duurzame levensgemeenschap wordt gevestigd dienen beschouwd te worden als zijnde een familielid van de burger van de Unie. Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat verzoeker reeds meer dan één jaar en de feitelijke ne sinds bijna 1 jaar de officieel geregistreerde partner is van een Belgische onderdane. Dat verzoeker en zijn partner een de facto gezin vormen, dit samen met de beide kinderen van de Belgische partner.

Reeds supra werd aangehaald dat bij de oplegging van een inreisverbod / beslissing tot verwijdering, rekening dient te worden gehouden met de fundamentele mensenrechten waaronder o.m. het recht op privé en gezinsleven. Verzoeker meent dan ook door deze fundamentele rechten niet in overweging te nemen, dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

In Congo heeft verzoeker geen enkel middel van bestaan. Men vergeet niet dat verzoeker destijds zijn land van herkomst ontvluchtte !! Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie .

Ook hier is verzoeker zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In de huidige aangevochten beslissingen wordt melding gemaakt van de officiële relatie van verzoeker en hun samenwoningst te Dentergem. In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimizeits- en proportionaliteitstoets te voldoen. In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken. Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. De reden (legitimizeitsstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003). Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan. Nimmer werd verwezen naar diens stabiele gezinssituatie. De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets – RvSt 25 september 1996, nr. 61.972,RDE 1996). Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*

- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, *Brahim Kaya t/ Nederland*)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, *Uner t/Nederland*, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen criminele feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Alhier heeft verzoeker zich volledig geïntegreerd, spreekt goed Frans, heeft een vaste en stabiele relatie. Hij heeft tevens een zeer hechte band met de kinderen van zijn partner waar hij de zorg over had, tijdens de werkuren van de partner welke een full-time betrekking had. Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

In zijn vierde middel gericht tegen beide bestreden beslissingen voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Doordat verwerende partij aan verzoeker het bevel gaf om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en inreisverbod. Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat. Zodat de aangevochten beslissingen de geciteerde beginsel schendt.

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet. (vaste relatie, volledig in de voorwaarden teneinde een verblijfskaart aan te vragen)

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een bevel gaf aan verzoeker om het grondgebied te verlaten met vasthouding en inreisverbod van maar liefst 2 jaar !!! Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een bevel met vasthouding / inreisverbod men steeds dient na te gaan of er geen humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen. Ook de naleving van humanitaire rechten primeert. In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken in 2012.

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met zijn partner (met wie hij reeds bijna één jaar officieel geregistreerd samenwonende is) zijn verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De genomen beslissingen (bevel met vasthouding / inreisverbod van 2 jaar) zijn zeer zeker niet proportioneel ! Verzoeker heeft een vaste relatie, en deze relatie kan onmogelijk standhouden zo een inreisverbod geldt van 2 jaar .

Het middel is dan ook gegrond."

3.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat volgens dit artikel bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister moet rekening houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij vervolgt dat de gemachtigde *in se* louter naar het gegeven heeft verwezen dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten en er dus niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Verzoeker stelt dat door op een dergelijke wijze te motiveren de gemachtigde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volledig naast zich neergelegd heeft en geen rekening heeft gehouden met de specifieke toestand waarin hij en diens gezin zich bevonden. Hij

benadrukt dat hij op het ogenblik van diens administratieve aanhouding voldeed aan de voorwaarden om een procedure gezinshereniging op te starten. Hij verklaart niet eerder een dergelijke aanvraag ingediend te hebben, nu volgens de gemeente hij dit best deed 1 jaar na de aanvaarding van het verzoek tot geregistreerd samenwonen. Verzoeker meent dat de eerste bestreden beslissing strijdig is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij meent eveneens dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden nu men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. “

De Raad volgt verzoeker waar hij stelt dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) of met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De eerste bestreden beslissing stelt bij het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27:

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 23/09/2013)”

Hieruit blijkt dat verzoeker kan gevolgd worden dat de verwijderingsbeslissing *in se* louter verwijst naar het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde wijst er eveneens op dat verzoeker niet over een geldig visum beschikt. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat dus inderdaad niet de minste verwijzing naar het gezinsleven van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt dat dit gezinsleven met diens partner van Belgische nationaliteit genoegzaam aan de gemachtigde bekend werd gemaakt. Het dossier bevat het bewijs dat verzoeker zich op het adres van mevrouw M.E. liet inschrijven op 17 april 2013, het bevat eveneens de verklaring van wettelijke samenwoning van 29 mei 2013 en het bevat het bewijs dat de partner van verzoeker inderdaad de Belgische nationaliteit heeft (begeleidingsfiche tot verwijdering van 6 mei 2014). Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat dit om een schijnsamenwoning zou gaan. Verzoekers verklaring dat hij op het moment van de repatriëring dus bijna 1 jaar officieel samenwoonde met mevrouw M.E. van Belgische nationaliteit, vindt steun in de stukken van het dossier.

Enkel in de beslissing tot terugleiding naar de grens, motiveert de gemachtigde aangaande het gezinsleven *“betrokkene heeft op 29/05/2013 een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd bij het gemeentebestuur van Dentergem met een vrouw van Belgische nationaliteit (E.M.J.L.? [...]) Echter zijn intentie tot wettelijk samenwonen heeft hem geen automatisch recht op verblijf.”*

De Raad kan de gemachtigde volgen dat een loutere intentie tot wettelijk samenwonen geen automatisch recht geeft op verblijf, echter *in casu* is er geen sprake van een intentie tot wettelijk samenwonen, nu verzoeker terecht aanvoert dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissingen reeds bijna een jaar samenwoonde volgend op de verklaring van wettelijke samenwoning en reeds meer dan een jaar officieel op hetzelfde adres als zijn partner was ingeschreven. Het komt de Raad *in casu* in het geheel niet toe te beoordelen of de verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing redelijkerwijs aan al de voorwaarden voldeed voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging conform artikel 40bis *iuncto* 40ter van de Vreemdelingenwet, echter, het kan niet op ernstige wijze ontkend worden dat, zoals verzoeker opwerpt, hij op dat ogenblik enkele weken verwijderd was van 1 jaar wettelijke samenwoning en enkele dagen verwijderd was van het aantonen van het gedurende minstens 1 jaar onafgebroken in België samenwonen teneinde het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging met eventueel enige kans op slagen. Het valt niet binnen het kader van de bevoegdheid van de Raad onderzoek te doen naar wat precies het advies van de gemeente Dentergem in deze zou kunnen geweest zijn over het gepaste tijdstip van indienen van een gezinsherenigingsprocedure doch de Raad stelt wel vast dat in het administratief dossier een “synthesedocument telefoongesprek” zit, dat dateert van 24 september 2013 aangemaakt door de gemachtigde waarin de gemeente de vraag heeft gesteld: *“mag betrokkene een aanvraag GH doen op basis van de wettelijke samenwoning afgesloten ddf 29.05.2013. Antwoord: betrokkene kan de aanvraag doen op basis van de verklaring wettelijke samenwoont. Betrokkenen kennen elkaar nog geen 2 jaar, geen jaar samenwoont, geen gemeenschappelijk kind maar mogen doen”*. Deze informatie verstrekt door de gemachtigde aan de gemeente op het ogenblik dat verzoeker ongeveer 4 maanden wettelijk samenwoonde, geeft duidelijk aan dat de mogelijkheid voor verzoeker bestond reeds eerder een aanvraag gezinshereniging te doen, doch dat aan de vereisten van elkaar twee jaar kennen of een jaar samenwonen of een gemeenschappelijk kind hebben niet was voldaan. Het is bijgevolg niet ondenkbaar dat verzoeker te goeder trouw heeft geconcludeerd dat het indienen van een aanvraag gezinshereniging zinloos was voor het verstrijken van de termijn van een jaar wettelijke samenwoning.

De Raad kan verzoeker volgen in zijn betoog dat in het bevel om het grondgebied te verlaten, hoofdcomponent van de bijlage 13septies, geen enkele overweging met betrekking tot het gezinsleven dat gekend was door de gemachtigde, werd opgenomen zodanig dat niet kan worden vastgesteld dat door de gemachtigde werd rekening gehouden met het gezinsleven zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor het nemen van de verwijderingsbeslissing met vasthouding met het oog op verwijdering, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Wat betreft de component terugleiding naar de

grens werd kennelijk niet op redelijke wijze gemotiveerd aangaande dit gezinsleven door enkel te wijzen op de intentie tot wettelijk samenwonen, wetende dat *de facto* het wettelijk samenwonen op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds bijna een jaar bedroeg en dit gekend was door de gemachtigde, zoals verzoeker aanstipt. De verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder niet in op de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste middel is gegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker herhaalt dat hij bijna 1 jaar de officiële geregistreerde partner is van een Belgische vrouw en zij een gezin vormen met de kinderen van de Belgische partner. Hij stipt aan dat bij een beslissing tot verwijdering rekening dient gehouden te worden met de fundamentele mensenrechten waaronder het recht op een gezinsleven, nu dit fundamenteel recht niet in overweging is genomen, maakt dit volgens hem een schending uit van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat het bestuur in de aangevochten beslissing melding maakt van de officiële relatie van verzoeker te Dentergem, dus wel degelijk op de hoogte was van het bestaan ervan. Hij stipt aan dat moet nagegaan worden of aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitstoets is voldaan. Verzoeker meent dat de belangenafweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging kan worden beschouwd. Hij meent dat een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan weerhouden worden nu in het geheel niet naar diens stabiele gezinssituatie is verwezen. Hij stipt aan dat hij geen criminele feiten heeft gepleegd, en eveneens een zeer hechte band heeft met de kinderen van zijn partner waar hij de zorg over had tijdens de werkuren van de partner tijdens haar fulltime betrekking.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029 en RvS 13 december 2011, nr. 216.837), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In casu betwist verweerder in de nota het gezinsleven. De vage bewering en loutere omstandigheid dat twee volwassen personen op hetzelfde adres gewoond hebben, zonder dat er concrete en gestaafde elementen worden aangebracht, zou niet toelaten vast te stellen dat er een effectief beleefd gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nochtans bevat het administratief dossier het bewijs model 2 ontvangsbewijs van de aangifte waarin voorzien is bij artikel 7, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister dat verzoeker sedert

17 april 2013 op hetzelfde adres woont als mevrouw M.E, nl. in de M...straat 178 te D. Het blijkt eveneens uit het administratief dossier dat de gemachtigde op 6 mei 2014 een schrijven heeft gericht aan de politiezone Midow om verzoeker op te pakken, nu een plaats voor hem was gereserveerd in het gesloten centrum, op datzelfde adres en dat verzoeker op dat adres werd aangetroffen door de politie. Er is dus geen indicatie dat verzoeker niet onafgebroken woonde bij zijn Belgische partner. Eveneens bevat het administratief dossier het stuk waarin de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te D. verklaart dat verzoeker en mevrouw M.E. een samenlevingscontract hebben aangegaan op 29 mei 2013, de verklaring van wettelijke samenwoning zit eveneens in het administratief dossier. Het is de Raad bijgevolg een raadsel waarom verweerder meent te moeten stellen dat er geen concrete gestaafde elementen worden aangebracht die toelaten het effectief beleefd gezinsleven vast te stellen, laat staan dat geen begin van bewijs zou voorliggen.

De Raad kan verweerder wel volgen waar hij in de nota stelt dat er *in casu* geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf, maar wel van een eerste toelating, dermate dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De Raad moet echter vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten, de (hoofd)component van de bijlage 13septies geen enkele overweging bevat aangaande het gezinsleven van verzoeker zoals verzoeker aanstipt, maar zich in essentie beperkt tot het vaststellen dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie en geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de motivering van de component "terugleiding naar de grens", waarin de gemachtigde enerzijds wijst op de verklaring wettelijke samenwoning afgelegd op 29 mei 2013 en vervolgt dat een intentie tot wettelijk samenwonen geen automatisch recht geeft op verblijf, volgt de Raad in deze verzoeker dat dit bezwaarlijk als een ernstige en geloofwaardige belangenafweging kan worden beschouwd. Zoals *supra* gesteld kan de Raad de gemachtigde volgen dat een loutere intentie tot wettelijk samenwonen geen automatisch recht geeft op verblijf, echter *in casu* is er geen sprake van een intentie tot wettelijk samenwonen, nu overduidelijk blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds bijna een jaar samenwoonde volgend op de verklaring van wettelijke samenwoning en reeds meer dan een jaar op hetzelfde adres als zijn Belgische partner was ingeschreven en er ook werd aangetroffen, de dag dat hij werd opgepakt. Er is geen indicatie in het dossier dat het om een schijnsamenwoning zou gaan. Verzoeker merkt terecht op dat niet op ernstige wijze met diens stabiele gezinssituatie werd rekening gehouden.

De Raad stelt vast dat noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit elementen uit het administratief dossier blijkt dat kan worden aangenomen dat de gemachtigde is overgegaan tot een billijke afweging van de belangen van de staat en de belangen van verzoeker of tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de door hem gekende elementen.

Waar verweerder nog opmerkt dat verzoeker geen van de geijkte wettelijke procedures met het oog op gezinshereniging heeft opgestart, wordt dit niet betwist door verzoeker, doch stipt hij aan dat de gemeente hem zou aangeraden hebben een dergelijke procedure te starten precies 1 jaar na de aanvaarding van het verzoek tot geregistreerd samenwonen. Zoals *supra* gesteld, blijkt uit het "synthesedocument telefoongesprek" in het administratief dossier dat de gemeente zich wel degelijk na ongeveer 4 maanden officieel samenwonen reeds op 24 september 2013 heeft geïnformeerd bij de gemachtigde aangaande de gezinsherenigingsprocedure en dat daar geheel conform artikel 40bis *iuncto* 40ter van de Vreemdelingenwet werd geantwoord dat dit kon, maar dat er nog geen sprake was van elkaar 2 jaar kennen, een jaar samenwoning of een gemeenschappelijk kind. Het is dan ook niet geheel onaannemelijk dat verzoeker en zijn partner van oordeel zijn geweest dat een dergelijke procedure eerder indienen geen enkele kans op slagen had. Nu blijkt dat verzoeker enkele weken voor het verstrijken van de termijn van 1 jaar, in navolging van het schrijven van de gemachtigde van 6 mei 2014 door de politie Midow thuis werd opgepakt, kan het hem *in casu* redelijkerwijs niet ten kwade worden geduid nog geen gebruik gemaakt te hebben van de procedure gezinshereniging.

Zoals *supra* gesteld is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Dit blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier. Het is niet de taak van de Raad dit onderzoek of de billijke afweging in de plaats van de administratie te maken, noch kan een *a posteriori* belangenafweging in de nota hieraan tegemoet komen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aanvaard.

Het tweede middel is eveneens gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod

3.2.1. Zoals onder 2 ontvankelijkheid gesteld, steunt het thans bestreden inreisverbod uitdrukkelijk op de eerste bestreden beslissing. Er wordt namelijk uitdrukkelijk gesteld: "*de beslissing tot verwijdering van 09/05/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod*".

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: "*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)*".

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu *supra* werd vastgesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering behept is met een onwettigheid en met een onverenigbaarheid met artikel 8 van het EVRM en bijgevolg wordt vernietigd, is ook het bestreden inreisverbod dat daar uitdrukkelijk op steunt kaduuk geworden en moet het worden vernietigd.

3.2.2. In subsidiaire orde stelt de Raad vast dat verzoeker tegen het inreisverbod eveneens de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in zijn tweede middel dat het bestreden inreisverbod artikel 8 van het EVRM niet respecteert. Hij meent dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met fundamentele mensenrechten, waaronder het recht op een gezinsleven. Hij wijst opnieuw op zijn duurzame relatie nu hij bijna 1 jaar de officieel geregistreerde partner is van een Belgische onderdaan. Hij wijst erop dat de gemachtigde op de hoogte was van zijn gezinsleven nu in het bestreden inreisverbod hier melding van wordt gemaakt. Hij meent dat moet voldaan worden aan de legaliteits-, legitimitieits- en proportionaliteitstoets en dat de gedane afweging niet als ernstig en geloofwaardig kan worden beschouwd. Hij vervolgt dat niet naar diens stabiele gezinssituatie wordt verwezen. In zijn vierde middel roept verzoeker de schending in van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Hij meent dat dit *in casu* het geval is nu niet kan worden begrepen waarom de gemachtigde gezien de gegeven omstandigheden een inreisverbod heeft opgelegd van maar liefst twee jaar. Hij stipt aan dat de naleving van humanitaire rechten primeert. Hij concludeert dat het inreisverbod niet proportioneel is en zijn vaste relatie onmogelijk kan standhouden zo een inreisverbod geldt van 2 jaar.

Gezien de samenhang van het tweede en het vierde middel worden deze samen behandeld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029; RvS 13 december 2011, nr. 216.837), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Zoals onder 3.1. gesteld is het begrip 'gezinsleven' een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Zoals onder 3.1. gesteld kan *in casu* niet op redelijke wijze het bestaan van het gezinsleven betwist worden. Het administratief dossier bevat het bewijs model 2 ontvangstbewijs van de aangifte waarin voorzien is bij artikel 7, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister dat verzoeker sedert 17 april 2013 op hetzelfde adres woont als mevrouw M.E, nl. in de M...straat 178 te D. Het blijkt eveneens uit het administratief dossier dat de gemachtigde op 6 mei 2014 een schrijven heeft gericht aan de politiezone Midow om verzoeker op te pakken, nu een plaats voor hem was gereserveerd in het gesloten centrum, op datzelfde adres en dat verzoeker op dat adres werd aangetroffen. Eveneens bevat het administratief dossier het stuk waarin de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te D. verklaart dat verzoeker en mevrouw M.E. een samenlevingscontract hebben aangegaan op 29 mei 2013, de verklaring van wettelijke samenwoning zit eveneens in het administratief dossier. Het is de Raad bijgevolg een raadsel waarom verweerder in de nota meent te moeten stellen dat er geen concrete gestaafde elementen worden aangebracht die toelaten het effectief beleefd gezinsleven vast te stellen, laat staan dat geen begin van bewijs zou voorliggen.

De Raad kan verweerder wel volgen waar hij in de nota stelt dat er *in casu* geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf, maar wel van een eerste toelating, dermate dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De Raad stelt vast dat noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit elementen uit het administratief dossier blijkt dat kan worden aangenomen dat de gemachtigde is overgegaan tot een billijke afweging van de belangen van de staat en de belangen van verzoeker of tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de door hem gekende elementen vooraleer over te gaan tot afgifte van het inreisverbod. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging kan beschouwd worden.

Het inreisverbod stelt aangaande het gezinsleven immers als volgt: "*Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (E. M. J. L., [...]). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel*

een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verzoeker voert aan dat zijn relatie moeilijk kan standhouden met een inreisverbod van twee jaar en meent dat de beslissing disproportioneel is. Hij wijst op de onredelijkheid van de bestreden beslissing nu men zich gezien de gegeven omstandigheden tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De Raad kan dit volgen. Het is immers een raadsel waarom de gemachtigde in zijn inreisverbod met een duur van twee jaar motiveert dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst *in casu* geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. De Raad vraagt zich af hoe de gemachtigde op basis van het motief van de eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot een inreisverbod van twee jaar heeft kunnen besluiten. In de nota met opmerkingen meent verweerder aangaande de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel in het vierde middel dat dit middel onontvankelijk is, nu het enkel gericht zou zijn tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad moet echter vaststellen dat uit het vierde middel overduidelijk blijkt dat het eveneens gericht is tegen het inreisverbod.

Zoals gesteld bij de bespreking van de eerste bestreden beslissing betwist verzoeker niet dat hij geen geijkte wettelijke procedure met het oog op gezinshereniging heeft opgestart, doch heeft hij aangestipt dat de gemeente hem zou aangeraden hebben een dergelijke procedure te starten precies 1 jaar na de aanvaarding van het verzoek tot geregistreerd samenwonen. Zoals *supra* gesteld, blijkt uit het “synthesedocument telefoongesprek” in het administratief dossier dat de gemeente zich wel degelijk na ongeveer 4 maanden officieel samenwonen reeds op 24 september 2013 heeft geïnformeerd bij de gemachtigde aangaande de gezinsherenigingsprocedure en dat daar geheel conform artikel 40*bis iuncto* 40*ter* van de Vreemdelingenwet werd geantwoord dat dit kon maar dat er nog geen sprake was van elkaar 2 jaar kennen, een jaar samenwoning of een gemeenschappelijk kind. Het is dan ook niet geheel onaannemelijk dat verzoeker en zijn partner van oordeel zijn geweest dat een dergelijke procedure eerder indienen geen enkele kans op slagen had. Nu blijkt dat verzoeker enkele weken voor het verstrijken van de termijn van 1 jaar, in navolging van het schrijven van de gemachtigde van 6 mei 2014 door de politie Midow thuis werd opgepakt met het oog op controle van de documenten en repatriëring, kan het hem redelijkerwijs niet ten kwade worden geduid *in casu* nog geen gebruik gemaakt te hebben van de procedure gezinshereniging.

Waar verweerder in de nota nog wijst op de mogelijkheid om de opheffing van het inreisverbod te vragen, indien hij zou kunnen aantonen een duurzame levensgemeenschap te willen uitbouwen met mevrouw M.E, herhaalt de Raad dat niet redelijkerwijs in de huidige specifieke omstandigheden van de zaak kan betwist worden dat er reeds sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van het bestreden inreisverbod. Verzoeker kan er geenszins toe gehouden worden een opheffing te moeten vragen van een inreisverbod dat *ab initio* niet conform het redelijkheidsbeginsel of conform het vereiste nauwkeurig onderzoek en de billijke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd genomen.

Zoals *supra* gesteld is het de taak van de administratieve overheid om in het licht van artikel 8 van het EVRM, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en tot een billijke belangenafweging te komen. Dit blijkt in het geheel niet uit het bestreden inreisverbod, noch uit het administratief dossier. Het is niet de taak van de Raad dit onderzoek of de billijke afweging in de plaats van de administratie te maken, noch kan een *a posteriori* belangenafweging in de nota hieraan tegemoet komen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook wat betreft het inreisverbod in de aangegeven mate aanvaard, evenals een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede en vierde middel zijn gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is alleen al om die reden zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2014 waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt afgeleverd (bijlage 13*septies*) en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van dezelfde datum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES